

Posudek oponenta na bakalářskou práci

Šlechtické sídlo Roupov u Přeštic

Bohuslav Špaček

Památky, navíc takové, které jsou dominantami svých obcí i širokého okolí, přitahovaly a jistě nadále i přitahovat budou pozornost badatelů, profesionálních i amatérských, stejně jako autorů diplomových a bakalářských prací. Hrad Roupov mezi ně rozhodně patří, ačkoli se svého komplexního zhodnocení dosud nedočkal a veřejností je kvůli své neúplné přístupnosti spíše opomíjen. Autor předkládané práce si dal za cíl ambiciózní cíl shromáždění veškerých dostupných informací o hradu a jejich odpovídající interpretaci. Již při pohledu na obsah je ovšem zřejmé, že tato dostatečná nebude. Autor své dílo rozděluje na čtyři logické celky, pojednání o obci, o historii a architektuře hradu, o pánech z Roupova a o archeologických výzkumech; v jejich rámci jsou pak zařazeny další podkapitoly. První připomínka musí být adresována hned k úvodu – pokud už autor hodlá zařadit do BP o hradu dějiny obce, pak by tak mělo být učiněno směrem k pojednávání památce a neinformovat čtenáře o místní mateřské školce apod. Strany 3-5 jsou tak zcela přebytečné a do tématu nepatří, naopak jej velmi ruší. Navíc jsou kompletně zpracovány z jednoho jediného zdroje, místní kroniky, čemuž také odpovídá neodborná chronologická a faktografická forma bez jakékoli interpretace. To je ostatně hlavní bolest autora a celé jeho práce. Další část, o hradu samotném, je zpracována lépe, sice jen na základě literatury a nikoli pramenů, alespoň ty ikonografické ale zhodnoceny jsou. Stať o výrazné roupovské dělové baště je opět jen parafrázováním jediného článku, což platí i o nejvýraznějších postavách pánů z Roupova a také o archeologických výzkumech a kachlových kamnech! Ve výsledku tak práce vzbuzuje dojem pouhého kompilačního navršení výboru z článků k vybrané problematice z dějin roupovského hradu na úrovni seminární práce. Nejprínosnější a nejsamostatnější je až závěrečná část o hradní současnosti. Vedle toho nelze přehlédnout ani další výrazná pochybení. Na s. 16 sám autor píše, že Roupovci se stali pány už koncem 15. století, přitom se v dalším textu opírá o Bůžkovu práci o nižší šlechtě v předbělohorské době, ačkoli by měl spíš vycházet ze studií o bělohorské aristokracii (mj. Petr Mařa). Některá sdělení se zbytečně opakují (např. i vysvětlení termínu prejz v poznámkách pod čarou – na s. 10 i 24). V závěru autor hovoří o použití pramenů, ale myslí tím jen soudobé kroniky, které k hradu jako takovému nic nového nenabízejí. Skutečné prameny nevyužil, nenavštívil žádný z archivů a stranou nechal i běžně dostupné pramenné edice, v nichž přitom Roupov nejednou

vystupuje (Archiv český, edice části zemských desek, Documenta bohemica...). Dostatečná je naopak kastelologická literatura, o níž má autor dobrý přehled. Pochvalu také zaslouží precizní gramatické i stylistické zvládnutí celého textu, chyby, nedostatky a překlepy zde prakticky nenalezneme. Ocenit lze autorův terénní výzkum a jeho opakované návštěvy hradu, svědčící o skutečném zájmu o památku.

Práci s velkými výhradami navrhuji k obhajobě s hodnocením dobrý až dostatečný, s definitivním příklonem na základě obhajoby ústní.

V Plzni 17. května 2013

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Jan Kilián', with a stylized flourish at the end.

PhDr. Jan Kilián, Ph.D.